

I ÎNTÂLNIREA

1

Am crezut inițial că făcea parte dintr-o familie sus-pusă, poate niște oameni distinși care se trăgeau din prinți străvechi ori măcar din cine știe ce înalți funcționari, genul de indivizi care călătoresc mult, locuiesc prin case mari, pline de cărți și de lucruri frumoase. Cei din familii de-astea îți sar în ochi nu pentru că ar fi îmbrăcați mai luxos, ci pentru felul îngăduitor în care-ți vorbesc. Se uită la tine zâmbind, gata să-ți intre în voie și, cu toate astea, te simți ca și cum ți s-a făcut o favoare. El era un astfel de tip, luminat de acea clemență interioară, care te preface pe loc într-o pisică prinsă de ploaie.

În dimineața de aprilie, mi-l amintesc, stătea înfipt lângă chioșc, destul de înalt pentru vârsta lui, poate și din cauza sacoului, care-i ridica umerii.

— Ce faceți acolo? ne-a întrebat el, cu o voce încântătoare. Nu cumva vorbiți despre Bila de Aur?

Într-un prim moment n-a răspuns nimeni. Eram derutați. Înțelegeam la ce se referă, cu toate că nimănui nu-i trecuse prin minte să-i spună așa. Dincolo de râu se vedea, într-adevăr, o minge strălucitoare, era acolo de dinainte de venirea noastră, mare și tot atât de misterioasă cum e Luna. Nu cred că cineva își pusese prea multe

întrebări despre ea. Era acolo și gata. Totuși, în dimineața cu pricina, remarcasem că acel glob își schimbase oarecum nuanța: acum bătea într-un auriu-violet, ca și cum cineva ar fi suflat peste el o boare subțire de liliac.

— Au vopsit-o ieri, ne-a lămurit el, cu aceeași voce jovială.

Părea de la sine înțeles că toate mingile aurii pot fi vopsite.

O tăcere lungă și incomodă a crescut de la el până în creierul nostru. Și ce-am fi putut să spunem, când până atunci singurul lucru vopsit pe care-l știam era chioșcul. Cati îl vopsea periodic – fusese mov, apoi galben, iar de câteva săptămâni era alb.

Toți ochii stăteau pe noul venit, care mi se părea cea mai enigmatică ființă din câte văzusem, iar Vio rămasese, cum se zice, cu gura căscată de uluire. Dar și ceilalți, mai ales fetele, se uitau la el cum nu mai priviseră pe nimeni, cu o admirație evidentă. Își dăduse seama, dar, în ciuda avantajului, nu era îngâmfat. Cred și eu: când ești popular, îți dă mâna s-o faci pe modestul! Și avea și ceva, un fel de luminiță în ochi, care te făcea să-l iubești. Iar în momentul de uimire care ne încălzise pe toți, ne-a spus cum îl cheamă.

— Platanos.

În mod normal am fi râs, nu doar că suna caraghios, dar, ca să zic așa, ieșeau din vocalele sale un fel de pretenții, ceva țepos, ca o floare de plastic.

— Plătanos, a repetat el, cu accentul pe primul *a*.

Vocea îi suna acum mai prietenos, iar zâmbetele noastre s-au risipit.

— Este numele pe care mi l-am ales. Voi?

— Noi ce? am mormăit eu.

— Ce nume v-ați luat?

Evident, nouă nu ne spusese nimeni că aveam dreptul să ne alegem un nume, doar nu veneam din cine știe ce familii de șmecheri, ca el! De altfel, nici nu-mi mai aminteam multe. Se îndepărtaseră toate, înghițite de timpul care trecuse, dar mai ales de toate evenimentele pe care le trăisem între timp. Ca să fiu sincer, am mai multe amintiri despre Cati decât despre mama. Prin urmare, tot ce știu e că la un moment dat mi-am pierdut numele primit la naștere și am căpătat altul, pe care-l acceptasem cu încântare din prima clipă, convins fiind că mi se potrivește mai bine. Dar ascultându-l acum pe Platanos, o confuzie ca o ceață de toamnă cobora peste mine.

Un singur lucru devenea cert: numele meu, care atâta vreme mi se păruse frumos, începea să sune aiurea. Sisinel. Cum să mă prezint Sisinel în fața unui tip care se recomandase Platanos?!

Continua să ne privească încântat, de parcă el n-ar fi fost adus acolo din aceleași motive ca noi. Voiam să-l pun cu botul pe labe, într-un fel voiam să-i arăt cine sunt:

— De cât timp te-au dat afară ai tăi?

Nu era afectat, așa că am mai pus niște paie pe foc:

— Și unde ai stat până acum?

— La început, pe lângă Bila de Aur.

Acum chiar că ne captase atenția. Niciunul dintre noi nu ieșise din centru. Eram aici de aproape doi ani și rareori se întâmplase să vedem pe altcineva în afară de îngrijitori și de Cati.

— Eram bine situat, s-a lăudat el, lângă o cafenea frecventată de lume bună. Vara e atât de aglomerat,

încât poți să simți în nas aburii cafelei, mirosul de scorțișoară ori parfumurile femeilor. Pe timpul zilei e plin de elevi, care vin pentru înghețată și prăjituri.

Deși nu ne povestise mare lucru, în mintea noastră începuse să crească o prăjitură imensă, în multe trepte, acoperită cu ciocolată, asaltată de elevi minusculi, zeci, sute de copii, care escaladau prăjitura gigantică.

— Iar seara, a continuat el să povestească, cântă o trupă de trompetiști, ceva extravagant, dar melodios, întotdeauna completată de o voce – cum să vă spun –, cea mai flexibilă voce auzită vreodată, care urcă pe note subțiri și alunecă apoi pe sunete care par îngropate la sute de leghe sub mare.

Eram uluiți, în afară de muzica de la radio nu știam nimic, și, cum Platanos se apucase să descrie vestimentația și fețele trompetiștilor, toți cinci eram acum un singur ochi neclintit. Simțeam că urechile mi se înroșiseră.

— În lunile verii abia apucam să-nchid ochii, uneori mă prindea dimineața! Și n-aveți idee ce gălăgie nebună e în oraș: mașini, sirene, scrâșnete și portiere trântite. Însă pe mine cel mai tare mă enervau chicotelile de la ora șase, când, timp de jumătate de oră, nu le auzeam decât pe tipele care lucrează la Bila de Aur.

— Ce e Bila asta? am îndrăznit eu.

— Un mall.

Probabil că pe fețele noastre se vedea cât suntem de idioți.

— N-ați fost niciodată în oraș?

Ar mai fi vrut să spună ceva, dar, în loc să continue, și-a mângâiat un nasture al sacoului. Cred că știa că, odată ajuns aici, n-o să mai vadă niciodată orașul.

Ca și noi, și el era o ființă defectă.

Platanos știa lucruri neobișnuite și câteva săptămâni l-am ascultat înghețați, transportați cu totul în acel oraș pe care noi îl vedeam zilnic doar ca pe o grămadă de corpuri și forme. Nu îndrăzneau să-l întrerupem, iar noaptea, în loc să dormim, ne gândeam la tot ce ne povestise. Dacă am fi putut, am fi trecut râul chiar atunci, dar niciunul dintre noi nu-și putea părăsi locul. Nici măcar Platanos, pe care Cati îl așezase lângă chioșc, un loc privilegiat, considerându-l poate mai bun decât noi. Și eram de aceeași părere. Îmi doream să-l ascult, dacă s-ar fi putut ore în șir, mai ales să-i pun acele întrebări pe care nu îndrăzneau să le pun altcuiva. Îmi devenise simpatic, iar numele lui, care la început păruse pompos, mi se părea elegant. Bineînțeles, nimeni nu pune accentul pe primul α , cum ne ceruse, ci toți poposeam puțin pe al doilea α , iar el nu ne corecta niciodată. Din sticlosul Plătanos devenise Platanos al nostru și-atât.

Într-o dimineață, Cati a venit încărcată de dulciuri. De obicei aveam mâncarea noastră, un regim special, dar din când în când ne cumpăra ciocolată și mai ales niște prăjituri pufoase cu trei straturi de cremă. Era veselă.

— Bucurați-vă, ne-a anunțat ea, cred că asta este ultima oară când mai pupați dulciuri. În curând o să treceți în rândul adulților.

Nu știam ce înseamnă asta, dar glasul ei ne îndemna să ne bucurăm. Cati era o femeie fără ascunzișuri, puteai să ai încredere în cuvintele ei. Avea și-o mutricică simpatică, după standardele mele de atunci. Ne-a pus în față cutiile, mișcându-se greu, lipăind cu papucii pe aleea care ne despărțea de Platanos. Eram trei băieți și două fete, aliniați de-a lungul aleii, fiecare în locul lui, pe care Cati ni-l alesese cu mult timp în urmă. Eu eram într-un capăt, iar Năsosu în cealaltă parte a șirului. Deși era doar cu un an mai mare ca mine, părea cu mult mai impunător.

Un timp s-a auzit doar zgomotul lingurițelor. Apoi am văzut cartonașul. Era de un gri-alburiu, iar pe el se zărea ceva scris. Avuseserăm parte de un profesor care ne aducea uneori cărți și filme, pe care le descărcam pe tableta de școală. Tot ce știam era de la el. Dar cartonul rămas în urma lui Cati părea fără sens:

L-Ma-J: 7-22

Mi-V: 9-22

S: 9-24

Vio s-a entuziasmat prima, era întotdeauna plină de optimism, dar era și cea mai stranie dintre noi, din cauză că avea irisul ochilor foarte mic. Când o priveai prima oară, îți lăsa impresia că se holbează la tine, plus că era plină de teorii:

— Ar putea fi o scrisoare codată.

Năsosu credea că este un fel de parolă pe care Cati o folosea ca să poată plăti pe la magazine.

— Oh, nicidecum, a zis Platanos. E doar un orar.

Toți cinci ne uitam la el, așteptând explicațiile.

— Zici așa, ca să te rupi în figuri!

Năsosu era supărat, se vedea clar că nu-l plăcea pe Platanos, care continua să explice ca și cum Năsosu nici măcar n-ar fi existat.

— Probabil l-a luat din greșeală de la cofetărie. Luni, marți și joi e deschis între orele 7 și 22... Asta înseamnă.

Vorbea rar, foarte sigur pe el și întotdeauna gesticula discret cu o singură mână, ducând uneori arătătorul la nas ori mângâindu-și nasturele de la sacou, mai mult ca să-și arate degetele lungi, ca niște actori, fiecare luând parte la cuvintele lui.

Năsosu a bufnit supărat, nu voia să-l aprobe. După obiceiul lui detestabil, a scuipat într-o parte. Dar Platanos a insistat:

— Știu sigur că e un orar. Era un magazin la partea mallului, o ciocolaterie, iar pe ușă stătea agățat un orar exact cum e ăsta.

Mi-l imaginam, înalt, întinzându-se să vadă mai bine.

Năsosu rânjea, iar câteva priviri își arătau neîncrederea.

— Orar! a exclamat Vio. Cuvântul ăsta nici nu există! L-ai inventat tu!

— E scris în dicționar, a precizat Platanos. Ori nici de dicționar n-ați auzit? A fost o perioadă, a zâmbit el, când m-au mutat la bibliotecă. Stăteam la intrare, era acolo un *card reader*, iar eu spuneam: *Bună ziua, vă rog să apropiați cardul!* Când se umplea sala, cineva îmi aducea o tabletă plină de cărți și putea să cadă tavanul pe mine, că nu mă mișcam. Citeam orice, dar mai ales romane: *Contele de Monte Cristo*, *Comoara din insulă*, *Singur pe lume*, *Mihail, câine de circ* și câte altele.

— Despre ce este vorba în ele? am îndrăznit eu.

Ochii lui Platanos străluceau. Era fericit că-l întrebam.

— Ah! N-ai citit *Singur pe lume*? s-a mirat el. *Mais ça, c'est inacceptable!* E cea mai frumoasă carte pe care am citit-o vreodată. Rémi, așa îl cheamă pe personajul principal, nu mai are pe nimeni și rătăcește pe străzi cu o maimuță, pe care o cheamă Suflețel, și cu un artist bătrân... E o carte despre prietenie extremă, despre bucuria incomparabilă pe care o simte un om când altcineva se apropie de sufletul lui. Nu pot să-ți povestesc, trebuie să citești neapărat!

Prietenie extremă! Câteva nopți mi-am imaginat cum străbat și eu străzile, cum intru în magazine, în biblioteci. Iar alături de mine, era mereu el, singurul lângă care mi-ar fi plăcut să trăiesc până la capătul vieții. Mai mult: nu o mai puteam suporta pe Vio, care pălăvrăgea mult. Năsosu mi se părea necioplit, iar de ceilalți mă răcisem, deși multe luni fuseseră singurii mei prieteni.

Nu departe de Vio tremura Iris, iar mai încolo era Nasture, căruia îi plăcea să fluiere ca tâmpitul.

Când Cati a trecut să ne vadă, am anunțat-o că am o dorință.

— Aș vrea, i-am spus eu, să mă mut din locul acesta.

Cati mă privea nedumerită, făcuse spre mine o față de gogoasă fierbinte.

— Unde să te muți? s-a mirat ea, locul ăsta e cel mai bun pentru tine. Cred că-ți dai seama că au fost luate toate măsurile ca să te simți bine.

Asta era culmea! Ea știa mai bine ca mine care-mi era locul! Mă cuprinsese indignarea și probabil că mă roșisem până-n urechi. Dar n-am îndrăznit să insist. Mai mult chiar, am schimbat vorba:

— Ai putea să-mi aduci o carte?

— Bineînțeles. Ce carte vrei?

— *Singur pe lume.*

— Să nu-mi spui că te simți singur! Uite, o ai aici pe Vio! Și pe ceilalți. Toți ați evoluat foarte bine. Ca să nu

mai vorbim de priveliște! Ce frumos se vede orașul și cât de lin curge râul!

Gândul de a mă despărți de Vio mă cam apăsa, ce-i drept, ea fiind cea mai veche prietenă a mea. Cu ea vorbeam cel mai mult despre visul nostru, acum spulberat, de-a ajunge într-o zi la liceu. Dar și ceilalți sunt acolo de mai bine de un an. Se poate spune că am suferit împreună. Vio a venit la scurt timp după mine, înfoclită într-o haină matlasată, cu glugă. Erau alte timpuri atunci. Încă nu ne fixaseră locul, nu se punea problema metamorfozei, încă se căutau posibile tratamente. Multe luni am stat doar în pavilionul central, unde Anatol, directorul centrului, petrecea câteva ore alături de noi. Credeam că ne iubește și ne simțeam privilegiați. Mai ales că și părinții erau cu noi uneori. La sfârșit de săptămână ne luau acasă și ne pregăteau mâncăruri alese. Nu prea ieșeam în oraș, dar îmi amintesc de o prăjitură uriașă, pe care mama a scos-o din ambalaj, iar pe suprafața ei s-au aprins luminițe, și eu am încercat să le sting. Este una dintre cele mai vechi amintiri ale mele. De fapt, am vrut să zic, dintre cele care au rămas, pentru că multe s-au dus, topite în ceață.

Părinții lui Vio veneau la centru seară de seară și ne aduceau cărți. Mama ei ne citea cu o voce foarte emoționată, iar uneori o îneca plânsul.

Apoi, lui Anatol i-a venit ideea să facem cursuri. Din când în când apărea câte un profesor și ne aduna în pavilion sau în chioșc. Îl ascultam ori ne uitam la imaginile pe care le proiecta, în special plante sau peisaje. Profesorii ăștia nu se prea deosebeau unii de alții, până când a apărut un tip scund, aprins ca o flacără, încât Năsosu

îl poreclise Brichetă. Hai să vedem ce-o să se întâmple, zicea el, când se va termina gazul. Dar omul ăsta părea alimentat cu o energie continuă. La fiecare întâlnire îl vedeam cum se aprinde pe măsură ce ne povestea lucruri, roșu până-n urechi și fericit. Ne povestea fapte istorice, detalii mai mult, despre un act eroic sau, și mai des, despre plante miraculoase care au schimbat destinul unui popor. Așa îmi amintesc că lăuda ricinul și loboda, două plante pe care nu le-am văzut niciodată, dar ale căror nume mi-au intrat adânc în memorie din cauza profesorului Brichetă. Ne aducea și hărți, ca să vedem tipurile de relief, dar cel mai mult îmi plăceau lecțiile de botanică. Mă interesau în special plantele care au nevoie de multă apă și cășunam pe el cu întrebările, plictisindu-i pe toți.

Vio nu prea era bună la scris, dar citea expresiv, cu multă siguranță, fără să se bâlbâie ca mine, iar Iris se pricepea la cifre. Povesteam noaptea, până târziu. Vio născocea povești, iar Năsosu puneă întrebări despre fiecare acțiune în parte. În momentele mai tensionate ale poveștii, Nasture fluiera. La asta se pricepe el cel mai bine.

Odată am plecat din dormitor, am mers până la chioșc și ne-am uitat la film, singurul care rula acolo non-stop, mi-l amintesc și acum: o portocală care se rostogolea, trecând prin grădini, plonjând în apă, agățată de un avion, ca în cele din urmă să ajungă într-o sticlă de suc, pe care pe atunci ni-l dădeau zilnic, pentru că Anatol credea în efectele lui pozitive.

Apoi ne-au proiectat *Harry Potter*, pe care Năsosu îl văzuse integral și ne povestea ce-o să se întâmple mai încolo ca să ne enerveze. Uneori și mie mi se părea

cunoscut, dar nu-mi mai aminteam dacă citisem cartea sau dacă mă uitasem la vreun film din serie. Cum zicea Anatol, uitarea nu era cea mai mare problemă a noastră, ci transformarea.

— Multe lucruri se uită oricum, dar transformarea voastră ar putea fi fără întoarcere.

Toate astea, însă, au fost înainte de a începe experimentul metamorfozei. Toamna trecută, înainte să apară Platanos, în loc să merg la liceu, așa cum visasem, într-o zi ne-au scos în curte, pe malul apei. Gata cu tratamentul, ne-a anunțat Anatol, am încercat să încetinesc boala, dar cred că e mai bine să vă las în grija naturii.

Ne-au schimbat și regimul alimentar. S-a terminat cu sucurile, am trecut pe apă cu minerale. Astea, zicea Anatol, sigur o să vă ajute în dezvoltare. La început mi-era foame, tuturor ne era, iar Năsosu se ruga de Cati să ne aducă batoane de ciocolată ori bomboane. După aceea a dispărut și foamea. Fiecare a intrat într-o mică adâncitură, unde Anatol dăduse ordin să ni se pregătească un sol special, potrivit cu nevoile fiecăruia. Contactul direct cu pământul îmi dădea un sentiment foarte plăcut. Stăteam în picioare, iar când oboseam, ne puteam sprijini de un parapet. Însă după primele ore, deja am constatat că nu era greu. Dimpotrivă.

Primeam multe minerale și făceam exerciții ca să ne *împrietenim* cu soarele, cum zicea Anatol. O dată pe săptămână intram în pavilion pentru toaletă și investigații. La început, așteptam ziua asta cu nerăbdare și mă bucuram să dorm în pat, pe cearșaf, dar acum mă programez singur pentru pavilion cât mai rar cu putință.

Într-adevăr, avea dreptate și Cati, nu mă puteam plânge. Eram așezat pe o ridicătură, un fel de movilă.

Îmi făcea bine să simt în nări curenții apei și căldurile mълului, dar mai ales eram lângă prietenii mei de-o viață, de care nu concepeam să stau despărțit. Ei deveniseră familia mea. Și totuși, o parte din mine își dorea să se rupă de ei, mutarea mi se părea un pas înainte, mai ales că nu plecam nu știu unde, ci câțiva metri mai sus.